

Eftir at hava búið í Keypmannahavn í nýggju ár flutti tann 26 ára gamli vestmenningurin, John Haraldsen aftur til Føroya. Hann hevði tá fingið nóg mikið av stórbýarlívinum og vildi heldur vera í Føroyum og arbeiða. Ikki tí, hann hevði arbeiði niðri. Men har hevur alt slíkan skund, og tað hóvar illa flestu føroyingum.

John hevur sína útbúgving, og tað skuldi borið honum til at fingið nóg mikið av arbeiði til at liva av. Tað vantar John eisini. Hann er klaverstemmari, og honum vitandi eru teir bert tveir í Føroyum við hesi útbúgvingini.

GONGUR VÆL

Tað gongur framá hjá honum við at fáa arbeiði. Nakrar ferðir hevur hann lýst, men annars hava fólk frætt um hann. Fyrr vóru tað mest danskir klaverstemmarar, sum komu til Føroya av og á. Higartil hevur hann mest verið í Streymoynni, Eysturoynni og í Vágum og arbeiðt, men fyrspurningar eru eisini komnar úr øðrum oyggjum, sigur John.

Vit hittu hann hósðagin, tá hann sat og stemmaði eitt klaver í Vestmanna skúla. Aftrat tí hevði hann tvey flygil at stemma í skúlanum.

- Tað var av tilvið, at eg bleiv klaverstemmari, sigur John.

TAÐ RÆTTA

Men heilt tilvildarligt var tað kortini ikki. John er blindur, og eftir at hava lokið prógv í 10. flokki fór hann fyrst á háskúla og síðan á blindastovnin í Keypmannahavn, tí hann hevði hug at fáa onkra útbúgving. Hvørjir møguleikarnir vóru, visti hann ikki. Har fekk hann hugskotið at útbúgva seg sum dreygari í jarni og metali, men tað visti seg at vera neyðugt at flyta til Svørikis fyri at fullføra útbúgvingina, og tí gavst hann at læra, tá eitt ár var farið. Hvørjir vóru møguleikarnir so? Jú hann kundi útbúgva seg sum organistur, men tað lá ikki til hansara. Hann kundi eisini farið í læru sum

John er fimur í fingrunum, og hann kennir klaverini út og inn, men sjálvur spælir hann ikki

Gott tónaoyra og fima hond

er neyðugt at hava, sigur John Haraldsen, sum er blindur og útbúgvinn klaverstemmari

Mynd: Kulmar

telefonistur, men tí dugdi hann ikki at siggja nakra framtíð í. Triði møguleikin var at læra til klaverstemmara.

- Og tað var gott, tí handverk var júst nakað fyrri meg, sigur John.

Útbúgvingin tók trí ár og fór fram á blindastovninum í Keypmannahavn, sum hevur sín egna klaverstemmaraskúla. John var eisini í praktikki í tveimum musikkhandlum. Tað eru fyra ár síðan, hann fekk útbúgvingina. Síðan hevur hann saman við einum øðrum blindum klaverstemmara havt sín egna verkstað í Keypmannahavn. Teir livdu av at keypa gomul klaver, sum teir settu í stand og seldu aftur. Men so fór John at leingjast aftur til Føroya, og í februar mánaði flutti hann heimaftur.

STÓRT UMSKIFTI

Umskið at flyta aftur til Føroya var ikki sørt. Ikki bara tí føroyingar taka livið meira róligt. Í mangar mátar var tað nóg lættari hjá einum blindum at ferðast niðri.

- Har veitst tú, hvar gongubreytir eru, og hvussu høgir kantsteinarnir eru. Húsin eru øll meira ella minni eins. Vegirnir eru allir asfaltbraðir. Er bara tað minsta vegarbeiði, verður økið beinanvegin stíkað av.

- Soleiðis er ikki her, og eg havi ofta verið skakkur, sigur John.

Hann viðgongur, at hann var eitt sindur ótryggur við at flyta aftur til Føroya. Hann er meira avskorin her, tí tað er heldur ikki so lætt at koma fram. Niðri koyrdu allir bussarnir eisini við stuttum millumbili, meðan tað her kunnu ganga tímar ímillum.

BEINASOM FÓLK

Men tað merkir kortini ikki, at hann heldur seg aftur í at gera nakað arbeiði, hann verður biðin um. Sjálvt um hann enn ikki kennir seg tryggan í ferðsluni. Tað er bara at leypa út tað, heldur John. Tá hann hevur skulað til fleiri bygdir sama dag, hevur pápin koyrt hann, men so við og við fer hann at klára seg heilt sjálván. Hann leggur eisini aftrat, at fólk eru so beinasom og koyra hann til rutuna, tá hann skal heimaftur eftir at hava verið og stemmað eitt klaver.

John hevur lært at

